

*Care-i faza
cu cititul?*

Juniorii

cărtile
mele

juniorii

Care-i faza cu cititul? Juniorii

cu o prefață de
Liviu Papadima

Prieteni pe o mare intergalactică

Cărți, cărți, cărți...

Uite ce e, dacă nu ți-a ajuns, ia-o și pe-asta!

Cărți, cărți, cărți... Plictiseală, frate!

Aiurea! Habar n-ai ce de lucruri poți face cu ele.

Unele servesc drept piscină – sau, după caz, iaz, lac, mare, ocean. Te arunci și înoți – sau plutești, sau te scufunzi. Într-o carte respiri oriunde te-ai afla. Și dacă-i bună, respiri cu sufletul la gură. Poftim înăuntru!

Unele (altele) sunt ca un soi de masă de spiritism. O-nvârți într-o parte, într-alta și ies din ea fie un om de tinichea, fie un urs polar, sau un câine de circ, sau un brav muschetar, ori o demoazelă plutind printre nori atârnată-ntr-o umbrelă, vreun dugong, vreo „țână” – mă rog, nu numai că te califici în „personajistică”, cum ar zice oarecine, dar îți mai faci și tovarăși de drum pentru vreo zece vieți de acum încolo.

O carte, de pildă, poate fi luată de pe o bancă și vârâtă într-o scorbură – pentru uzul zânelor de grădină. Sau poate fi plantată cât să iasă din ea un copac – de ce nu o pădure? – de cuvinte. Sau se poate topi într-o mare intergalactică.

Cărțile, dacă nu știi, se joacă și la bursă. Investești capital de imaginație, scoți profit de bucurie. Bună afacere!

Atenție, cartea e cu ochii pe tine! Și se uită drept în ochii tăi, cu care-o citești.

La o adică, te mai poți și îmbrăca cu ea. Nu-i greu. O tragi peste umeri, o aranjezi în talie. Gata. Acum treci, te rog, pe raftul tău și-ți așteaptă rândul la citit, să vezi și tu cum e.

„Nu e deloc ușor să fii carte în ziua de azi” – mai zice cineva. Riști să fii executată, abandonată sau chiar – nefericirea nefericirilor! – ignorată.

Și mai aud pe cineva rostind cu aplomb: „Există o singură «primă carte», așa că aveți grijă ce faceți!” Dac-o fi chiar ASTA, pe care abia ai început să o răsfoiești?

Imposibil. Pentru că ASTA e scrisă de TINE. Ai citit-o chiar în timp ce o scriai. Sunt aici nume, sunt aici poze. Uită-te la ele, la cuvintele în care fiecare și-a înrămat propriul portret. Fără doar și poate, o să-ți recunoști colegii, prietenii și, încet-încet, dar nu foarte încet, o să te vezi în galeria de chipuri mișcătoare pe tine însuși.

„Eu sunt ceea ce scriu” – vei auzi la un moment dat. Ce-ar fi să poți răspunde „Și eu sunt ceea ce citesc”?

Oh, dar să nu uit. Mai pune-ți în cont încă cinci prieteni – cât degetele unei mâini. Sunt cei care au strecurat, pentru tine, din linii și culori, un fel de dans luminos printre paginile cărții.

(Re)lectură plăcută! Jos plictiseala!

Liviu Papadima

Ioana Drogeanu

15 ani, București
Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu”

Sunt o liceană. Sunt o biciclistă. O schioare cititoare. Ba chiar și scriitoare. Iubesc pisicile, dar asta știți de anul trecut. Sar printre litere și vă spun că, mai nou, am devenit ilustratoare – pictez vise pe hârtie. O copilă nebună, rockeriță care aruncă peste tot cu acuarelă și caută să aducă culoare în orice.

„Și micul prinț adaugă: «Ochii însă sunt orbi. Cu inima trebuie să cauți.»”

ilustrator

povestitor

Octavia Albu

12 ani, Sighișoara, Liceul Teoretic „Joseph Haltrich”
Profesor coordonator: Mihaela Stan

O divă în devenire, așa m-aș descrie eu. Cu o personalitate puternică, o obsesie pentru haine și pentru cumpărături, cu o pasiune pentru literatură, dar și pentru matematică, și cu o inimă mare, sunt gata să cuceresc lumea!

Universul Cititor

Ai mai auzit vreodată de Universul Cititor? Mă gândeam eu că nu! Iar cum nu ai mai auzit despre acest univers, va trebui să îți povestesc cum stă treaba cu el.

În primul și-n primul rând, nu este vorba despre un univers care citea, ci despre un univers în care toată lumea, ei bine, o mulțime considerabilă de oameni, citea extrem de mult.

În al doilea rând, totul avea legătură cu cărțile: țările și continentele se numeau altfel, cum ar fi Statele Unite ale Pagmericii (Statele Unite ale Americii), Belgia Cititoare (Belgia), Gerpoveste (Germania), Rocărți (România) etc., orașele se numeau altfel, până și plantele se numeau altfel.

Iar în al treilea rând, dacă stau bine și mă gândesc, nu prea ar fi unul. Stai așa! Mi-am amintit: toată lumea trebuia să citească cel puțin o carte pe săptămână, să-i facă referatul și să-l ducă la așa-numita „Poștă a Referatelor“, de unde un poștaș le colecta în fiecare sâmbătă și le ducea direct la Consiliul Național al Cărților (prescurtat C.N.C.) unde erau citite.

Niciun om din universul nostru nu a intrat vreodată în acest loc cu excepția unuia: o bătrânică cu o ureche surdă, cu un ochi orb, și cu un picior șchiop. Cu toate că o chema Medeea, toți au început să îi spună „Jumătate“ din motive evidente.

Acum, doamna „Jumătate“ locuia într-un sătuc uitat de lume, numit Celaca, și era bibliotecară la învechita bibliotecă a satului, formată dintr-o singură cameră dărăpănată, în care erau rafturi, evident, pline cu cărți vechi, un birou, un scaun și o fereastră mititică.

Ioana Drageanu

Nimeni nu venea la micuța bibliotecă, pentru că puțini erau cei care mergeau la școală, dar și mai puțini o terminau; iar de copii ce să mai spun, ei nu învățau nimic, darămite să mai citească ceva.

Surprinsă fu însă Medeea când, într-o zi, un băiețel intră pe ușa cea veche a camerei.

— Bună ziua! Eu sunt Arthur, se prezentă el, și am venit aici să citesc.

— Bună ziua și ție, tinere, spuse Medeea veselă. Mă numesc Medeea, dar toată lumea îmi spune „Doamna Jumătate”.

— Parcă mama mi-a spus ceva despre dumneavoastră. Dacă nu vă supărați, întrebă Arthur, de ce vi se spune așa dacă vă cheamă Medeea?

— E o poveste lungă și nu are rost să ți-o spun acum. Deci, parcă voiai ceva de citit?

— Da, doamnă, afirmă el. Ce i-ați recomanda unui copil de 9 ani? Vă anunț de pe-acum că nu am citit altceva decât puținele texte din manuale.

— Știu asta, Arthur, rosti Medeea, manualele din ziua de azi sunt vechi și puține. Chiar dacă mai am puțin până la orbire, pot să văd că ai suflet bun. Cărțile de-aici sunt mult prea grele pentru tine. Eu am încredere în tine și-ți voi spune un secret, dar trebuie să îmi promiți că nu vei spune nimănui.

— Promit! strigă Arthur.

— Bine, spuse Medeea. Fii atent: mâine, la miezul nopții, să vii aici, să te uiți pe geam și să spui următoarele:

*Mă rog la lună
La Biblioteca Art să mă ducă.*

— Doar atât? întrebă Arthur.

— Mai este chiar un pic. Vei ajunge într-o altă lume, și trebuie să le spui că o cunoști pe Medeea și că vrei să citești cărți „copilărite”. Acum ar fi bine să pleci, adăugă doamna Jumătate. Probabil că părinții tăi își fac griji.

— La revedere, doamnă, își luă adio Arthur.

— La revedere!

A doua zi Arthur se gândi numai la spusele doamnei Jumătate. Nu știa dacă e bine ce face, dacă ar fi bine să le spună acest lucru și părinților săi sau chiar să nu se mai ducă.

„Mă voi duce. Trebuie. Aici nu am șanse să ajung nimic important și cine știe când voi avea încă o dată ocazia să fac așa ceva. Mă doare sufletul că trebuie să le ascund adevărul părinților mei, dar o fac pentru binele meu”, se gândea el, dar totuși a hotărât să se ducă.

Ioana Drageanu

În jurul orei 23:40, Arthur era gata să plece. Își luă ghiozdanul în care avea apă și ceva de mâncare, și ieși afară pe geam. Când ajunse la bibliotecă, ușa era descuiată, dar nici urmă de doamna Medeea. Se uită la ceas și văzu că mai erau doar câteva minute până la miezul nopții, așa că se duse la geam. Când bătu ora 12:00, Arthur începu să recite versul, iar după ce termină, căzu într-un somn adânc. Când se trezi nu mai era în prăpădita de bibliotecă, ci într-o sală mare. Pe peretele din fața lui scria cu majuscule:

BIBLIOTECA ART
SEDIUL OFICIAL ȘI NAȚIONAL AL C.N.C.

Mirat, copilul a început să se uite prin camera plină de cărți și de poze cu oameni care păreau importanți, când zări o ușă pe care un panou îți spunea următoarele lucruri:

REGULILE CITITORILOR

1. POȚI SĂ STAI UNDE VREI CÂND CITEȘTI: COCOȚAT PE UN DULAP, ÎNTR-UN COPAC, PE MASĂ (DOAR DACĂ TE LASĂ PĂRINȚII ÎN CAZ CĂ ÎNCĂ EȘTI COPIL)...
2. NU AI VOIE SĂ CITEȘTI MAI MULT DE O CARTE PE ZI!
3. POȚI SĂRI PAGINILE CARE TE PLECTISESC!
4. DACĂ TE PLECTISEȘTI DE O CARTE, NU EȘTI NEVOIT SĂ O TERMINI!
5. AI VOIE SĂ FACI ȘI ALTE LUCRURI ÎN TIMP CE CITEȘTI: SĂ ASCUȚI MUZICĂ, SĂ MĂNÂNCI O PRĂJITURĂ SAU O ÎNGHEȚATĂ!
6. POȚI CITI CU ANIMALELE DE CASĂ ÎN BRAȚE, ÎN ORICE ÎMPREJURARE, CHIAR ȘI CÂND SE AFLĂ OAMENI PLECTICOȘI ÎN JURUL TĂU!

7. NU AI VOIE SĂ ÎNCHIZI MOBILUL ÎN TIMP CE CITEȘTI. DACĂ TE SUNĂ CINEVA CARE VORBEȘTE PREA MULT, POȚI CONTINUA LECTURA LINIȘTIT, PÂNĂ CE PERSOANA RESPECTIVĂ TERMINĂ DE VORBIT!
8. DACĂ VREL, CITEȘTE CU VOCE TARE (DAR DACĂ O PERSOANĂ TE ROAGĂ SĂ CITEȘTI MAI ÎNCET SAU SĂ CITEȘTI ÎN GÂND, AR FI FRUMOS DIN PARTEA TA SĂ TE OPREȘTI, DEȘI NU EȘTI OBLIGAT). ESTE DREPTUL TĂU!
9. POȚI CITI O CARTE DIN NOU ȘI DIN NOU, DOAR SĂ NU TE PLECTISEȘTI DE EA!

Arthur chicoti când citi regulile simpatice, deși îi luă destul de mult să le citească, iar până să poată deschide ușa, un domn bătrân, îmbrăcat la costum, ieși pe ușă afară, dezvăluind o încăpere micuță cu o doamnă care citea la un birou.

Arthur intră în cameră, dar doamna cu păr blond-nisipiu tuns scurt nici nu-l băgă în seamă.

— Bună ziua. Mi-ați putea spune unde mă aflu? Întrebă Arthur politicos.

— Biblioteca Art și sediul C.N.C. Consiliul în Camera Consiliului, referatele în camera 1, cărți S.F. în camera 2, romane în camera 3, nuvele, poezii, fabule și schițe în camera 4, cărți de gramatică în camera 5, cărți pentru copii în camera 6, cărți pentru adolescenți în camera 7, răspunse doamna cu repeziciune.

— Doamnă, nu ați înțeles. Noi pe ce planetă ne aflăm?

— Copiii din ziua de azi! Pe Cititor, bine-nțeles.

— Doamnă, spuse puțin speriat Arthur, acum un minut mă aflam pe Pământ!

— Tu... tu, se bâlbâi doamna, vii de pe... de pe Pământ?! Trebuie să te duc imediat la Consiliu, iar ei să decidă ce se va întâmpla cu tine.

Și chiar așa făcu.

— Cine ești, întrebă un bărbat care părea să fie șeful Consiliului, și de ce ai venit aici?

— Mă numesc Arthur Cages și doamna Medeea mi-a spus cum să vin aici și vă cer cărți „copilărite”.

— Medeea încă mai trăiește? întrebă șeful. Dacă ea te-a trimis aici, atunci sigur ești de treabă și ai intenții bune, și mai mult ca sigur vrei să citești ceva.

— Desigur, domnule! afirmă Arthur vesel.

— Haide după mine, atunci, și te voi duce în Bibliotecă. Dar ține minte: lumea aceasta este secretă și nu ai voie să le spui oamenilor despre ea decât dacă au inima bună și vor într-adevăr să citească.

Arthur și cu acest domn s-au dus până în camera 6, camera plină până la refuz cu cărți aranjate ordonat.

— Alege-ți câteva cărți, îl îndrumă domnul.

Însă cel mai greu lucru pentru Arthur era să-și aleagă cartea. Erau așa de multe! Cărțile care l-au atras au fost: *Harriet spionează*, *Poveste de Crăciun*, *Charlie și fabrica de ciocolată* și *Ce poți face cu două cuvinte*, dar doar de una s-a îndrăgostit imediat. O carte nici prea groasă, nici prea subțire, cu o copertă pe care era desenat un puști cu un nas destul de mare și cu un titlu amuzant. Era cartea perfectă pentru el, o dragoste la prima vedere. Arthur luă *Care-i faza cu cititul*, se așază pe unul dintre cele patru fotolii de la cea mai apropiată masă și începu să citească din ea pe nerăsuflăte.

*

— Bunicule Arthur, îmi mai spui o dată povestea Universului Cititor?

— Bine Medeea, dar doar încă o dată, după care o s-o ajutăm pe bunica să curețe grădina.

povestitor

Ana Constantinescu

12 ani, București, Avenor College

Profesor coordonator: Ioana Nicolaie

Pentru cei care mă cunosc din cartea *Ce poți face cu două cuvinte. Juniorii*, de anul trecut, sunt aceeași Ana care visează că, într-o bună zi, va atinge o stea.

Spre deosebire de anul trecut, acum nu mai sunt chiar cu capul în nori, ci cobor tot mai des cu picioarele pe pământ și pășesc cu bucurie, emoție, uneori chiar cu nesiguranță și teamă, spre viață.

Am mai crescut un an, copilăria rămâne încet în urmă, totul pare să se schimbe în jurul meu de la o zi la alta. Sau cea care se schimbă sunt eu...

Cărțulia albastră

Nu e deloc ușor să fii carte în ziua de azi! Calculatoare, tablete, telefoane performante, psp-uri, grea luptă. Tot mai puțini oameni par să aibă timp de citit.

Eu sunt o carte frumoasă, cu coperte groase și locuiesc de ceva vreme pe rafturile unei librării. Am fost scrisă cu secole în urmă, povestea cuprinsă între paginile mele a impresionat și încântat generații la rând. O poveste de dragoste frumoasă și tristă, ca orice poveste de dragoste care se respectă. El și ea sunt tineri și se iubesc, familiile lor se dușmănesc... N-aș vrea să vă spun mai multe, nu vreau să fiu recunoscută. Eu, o carte atât de importantă, celebră în lumea-ntreagă, uitată pe rafturile unei librării. În fiecare zi, alături de zeci de surate, stau cuminte în locul meu de pe raft și aștept. Sper că cineva se va opri în dreptul meu, mă va privi cu interes, mă va răsfoi, își va afunda nasul între paginile mele care păstrează încă parful cernelii de tipar și mă va lua acasă.

În fiecare seară, după ce librăria se închide și luminile se sting, noi, cărțile, coborâm cu grijă din locurile noastre, ne adunăm grămadă și, pe rând, ne spunem povestea. Dacă ați ști cât de multe au cărțile de spus, cât suflet și caldură se găsesc între paginile lor, ce prieteni minunați pot fi ele... Dacă ați ști câte aventuri minunate am trăit alături de ele, prin câte lumi extraordinare, reale sau imaginare, am colindat, câte personaje nemaipomenite am întâlnit și îndrăgit...

În seara asta e rândul unei cărțulii micuțe și albastre, iar povestea ei sună cam așa:

„La mii de ani lumină de galaxia noastră, există o planetă magică. Locuitorii ei se numesc Eomi. Seamănă oarecum cu oamenii, dar au puteri supranaturale. Unul stăpânește forța

apei, altul a vântului, altul a pământului, altul a focului. Unul zboară, altul citește gândurile, unul deplasează obiecte cu puterea minții, altul aude tot ce se vorbește de jur împrejurul planetei, unul poate deveni invizibil, altul se poate transforma în orice dorește.

Așa sunt de când se știu, puterile par să le vină de undeva din interiorul planetei, nimeni nu poate spune exact de unde, dar un lucru le e clar tuturor: planeta e magică! Eomii călătoresc cu navele lor prin tot universul și își folosesc puterile pentru a înlătura răul, pentru a-i ajuta pe cei aflați în necaz, sunt un fel de supereroi ai spațiului.

Într-o bună zi, o astfel de navă zbura liniștită printre sateliți. La bordul ei, alături de echipajul compus, ca de obicei, din trei eomi, se afla de această dată și un gogol, bun prieten cu eomii noștri. Ce este acela un gogol? Un gogol este un gigant de vreo patru, cinci metri, foarte puternic, cu trei ochi, vreo sută de dinți, foarte puțină minte și foarte mult suflet. Când planeta gogolilor fusese atacată de prădători, eomii interveniseră și o salvaseră. Se lipise de ei și de atunci îi însoțea peste tot un gogol mititel. Avea doar doi metri când îl cunoscuseră și câteva musculițe deasupra capului. Am uitat să vă spun, gogolilor nu le place deloc apa și au permanent deasupra capului un roi de musculițe, de care sunt foarte mândri. Sunt musculițele lor personale.

Între timp, gogolul crescuse, de-abia mai încăpea în nava eomilor. Odată cu el crescuse și roiul de muște de deasupra capului și devenise destul de deranjant. Dar eomii țineau mult la micul Go (așa-l botezaseră) și îl luau cu ei pretutindeni. De data asta, atmosfera fiind foarte liniștită, l-au lăsat chiar să piloteze nava.

— Uau! Ce de butoane! se extazie Go, mândru nevoie mare de acest privilegiu.

Fără să stea pe gânduri se apucă să apese pe cele mai colorate, din ce în ce mai bucuros de luminițele și efectele sonore pe care le obținea.

Ioana Drogeanu

— Go! Oprește..., încercă să intervină un eom, dar prea târziu!

Cu un țuit puternic, nava se apropia îngrijorător de tare de un satelit agricol pe lângă care tocmai treceau și – *pleosc!* – se prăbuși cu zgomot în ceva ce părea a fi un lac foarte mare.

— Apă! Nuuuu! Nu apă! striga disperat Go, în timp ce nava era încet, încet înghițită de ape!

— Trebuie să scăpăm numaidecât de aici! își spuseră eomii și, trăgându-l pe Go după ei, ieșiră rând pe rând din navă!

— Eu ți-am spus să nu-l lași să piloteze, bodogănea un eom, în timp ce Aquos, eomul care stăpânea apele, încerca să-și adune puterile și să facă să dispară toată apa din jur. Până să reușească însă, un monstru înfricoșător se năpusti asupra lor din adâncuri și fură nevoiți să se risipească. Aquos închise încă o dată ochii și, în câteva secunde, toată apa din jurul lor dispăru ca prin minune.

— Ce este, ce s-a întâmplat, unde mă aflu? Încearcă să se dumirească Focus, stăpânul focului, pe care povestea asta cu apa îl cam depășise.

— Nimic grav! îi răspunseră calm ceilalți.

Se priviră unii pe alții, bucuroși că scăpaseră teferi. Dar...

— Go! Unde e Go?

Într-adevăr, Go dispăruse!

— Doamne, poate a fost devorat de monstru! Trebuie să ne întoarcem! strigă, ridicându-se încet de pe pământ și privind îngrijorat în jur, Zboris, eomul cu aripi.

O luară cu toții la goană să-și salveze prietenul.

Cu un strigăt înfricoșător, monstrul de mai devreme se năpusti asupra lor.

— Atenție! Atacă și pe uscat! se înspăimântă Aquos, dar după trei pași și încă un urlet, monstrul se prăbuși la picioarele lor!

— Ce-o fi cu el? se întrebară cei trei. Nu pare să se simtă prea bine.